

[Veistrup.]

Jeg ikke, man behøver at være saa forfærdelig bange for det, thi det er jo ikke alene dem, der skal laane Pengene, men ogsaa dem, der ejer dem, som er ude efter at faa dem anbragt paa fornøftig og god Maade. Denne Ængstelse for Realkreditens Indskrænkning er for øvrigt kommet til Orde den ene Gang efter den anden. Jeg minder om, hvor stærkt den kom til Orde, da man i sin Tid havde Spørgsmaalet om Formuebeskatningen til Behandling, og da vi forleden drøftede Spørgsmaalet om Tvangsauktioners Udsættelse. Jeg maa for Resten i denne Forbindelse sige, at Realkrediten efter min Opfattelse har faaet en saadan Udstrækning her i Landet, at man næsten kunde ønske, den ikke havde været saa let tilgængelig, som den har været. Naar Forholdene er saa vanskelige, som de er i Øjeblikket, tror jeg, at det i meget stor Udstrækning hænger sammen med, at der har været let Adgang til Penge, at Pengene i Virkeligheden har tilbudt sig, og jeg ser deri ogsaa en Fare for, at man kommer op paa urimelig høje Ejendomspriser. Det siger sig selv, at i samme Grad som Pengene er let tilgængelige, i samme Grad er man i Stand til at sætte Ejendomspriserne i Vejret. Ingen kan være blind for, at det er en stor Ulykke, at Folk sidder med en saa uhyre Gæld, som de i Øjeblikket har, og det er bl. a., fordi Kapitalen har været saa let tilgængelig.

Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at Lovforslaget var inkonsekvent. Det forekommer mig, at det ærede Medlem selv er inkonsekvent, idet han kun har den ene Part for Øje, nemlig den Part, som sidder inde med Kapital, Kreditorerne, medens han ikke har den anden Part, den, som sidder med Gælden, for Øje. Jeg tror ikke, at det, som Forholdene ligger for Tiden, vil være rigtigt under alle Omstændigheder at opretholde et saadant Forhold. Det ærede Medlem sagde ganske vist, at Kreditorer og Debitorer havde den samme Interesse. Ja, men saa forstaar jeg ikke, hvorfor man kun har fæstet sin Opmærksomhed paa Kreditorerne og ikke tillige paa Debitorerne. Det er jo det, der sker ved dette Lovforslag, og jeg kan derfor ikke andet end anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i Tinget. Det er mit Haab og min sikre Tro, at naar vi gennemfører en Ordning som den, her er Tale om, vil man være i Stand til at sikre en hei Del Mennesker deres fortsatte Eksistens i den Virksomhed, som de nu sidder inde med, uden at

man derved vil skade Realkrediten i større Udstrækning.

Justitsministeren (Zahle): Jeg maa takke de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Venstre for den Støtte, de har ydet dette Lovforslag. Derimod kan jeg ikke gaa videre og takke det ærede 7de og det ærede 16de Landstingsvalgte Medlem. De har begge stillet Vejr-møller op og kæmpet imod dem som Don Quijote og Sancho Panza, og desværre kan der jo paa Grund af det høje Landstings Sammensætning være Fare for, at de gør det med bedre Resultat end det, den rigtige Don Quijote og den rigtige Sancho Panza opnaaede i deres Kamp mod Vejr-møllerne. Det er beklageligt, hvis det sker, thi det vil være til alvorlig Skade for det betrængte Landbrug.

Det ærede 7de Landstingsvalgte Medlem (Rytter) vendte sig til mig og sagde: Hvorfor taler De kun om, at Tredieprioriteterne kan blive noget nedskaaet, der kan jo ogsaa være private Førsteprioriteter, som overstiger Ejendommens Værdi? Ja, men jeg har heller ikke sondret mellem dem. Enhver Pantefordring undtagen de udtrykkelige undtagne, Kreditforeningers o. s. v., som overstiger Ejendommens Værdi, vil være at nedskære til Ejendommens Værdi under Tvangsakkord, hvad enten det er en Førsteprioritet eller en Tredieprioritet; men det falder jo sjældnere for, at Førsteprioriteter overstiger Ejendommens fulde Værdi, end at Tredieprioriteter gør det. Derfor holdt jeg mig til det praktiske, men jeg har ikke undtaget Førsteprioriteterne. Det var nu een Vejr-mølle, det ærede Medlem stillede op og fyrede vældigt paa eller slog til med sin Lanse, men det var en, han selv havde lavet.

Saa skulde det være saa inkonsekvent, at ifølge den vedtagne Lov om privat Akkord vil en Panthaver kunne faa noget senere, medens han her faar sit Udbytte straks og saa ikke mere, end hvad selve Pantet rettigheden giver ham. Men det er jo helt forskellige Forhold. Ifølge Akkordloven kan en Panthaver faa noget senere, hvis der foregaar en Prisstigning paa visse Produkter, hovedsagelig Smør og Flæsk. De to Ting kan jo slet ikke sammenlignes. Hvis man stiller saadant noget op, maa det være, fordi man i Virkeligheden er læns for Argumenter, som har noget med Sagen at gøre.

Ligeledes er det aldeles urimeligt, naar det ærede Medlem hævder, at Skifteretten